

[J. O. Krag.]

svarligt, at det formentlig er uden sidestykke i dansk parlamentarismes nyere historie.

Mit partis ordfører, hr. Ove Hansen, har gentagne gange advaret. Han har advaret mod dette lovkompleks på grund af dets indhold. Vi ved, at indholdet er ganske utilfredsstillende. Vi ved, at disse love ikke har den udlignende virkning i forhold til kommunerne, som de burde have, ja, som de endog foregiver at have. Vi har også advaret imod dem, fordi den behandling, disse love har fået i folketinget og dets udvalg har været uforsvarlig, utilstrækkelig, ikke på langt nær har levet op til de store opgaver, hvis løsning burde være gennemført ved disse love. Endelig har han advaret af hensyn til kommunerne, der må have krav på en rimelig frist, inden så betydningsfulde love får virkning, en frist, kommunerne nu ikke får.

Det er altså en tredobbelt advarsel, socialdemokratiet har givet regeringen i anledning af, at disse lovforslag nu tromles igennem tinget, og denne advarsel burde i sig selv have tilstrækkelig tung vægt. Men vi har ikke nøjedes med det. Vi har tillige udarbejdet en skitse, der viser, hvordan socialdemokratiet ville ønske at disse love skulle se ud, og denne skitse har vi givet fra os i udvalget, til pressen og til offentligheden. Vi har desuden fremsat forslag til folketingsbeslutning om en udsættelse, indeholdende de nødvendige midlertidige bestemmelser, indtil en bedre løsning kunne findes, der giver kommunerne den større ensartethed, som skulle være formålet med det hele.

Jeg behøver vel ikke at fortælle tinget eller offentligheden, hvad der er kommet ud af vore anstrengelser. Der er intet kommet ud af dem. Vi har talt for døve øren. Som så ofte før står vi over for et regeringsflertal, der er sig selv nok, og som ikke vil samarbejde. Hvad de tre regeringspartier har aftalt indbyrdes, skal gennemføres. Til oppositionens argumenter tages der simpelt hen intet hensyn. Regeringen lægger for-

slagene frem, og ekspeditionssekretærerne i højre side af salen gør deres skyldighed.

Jeg siger ikke dette bare for at beklage mig over den behandling, oppositionen får, det skal vi nok selv klare, men jeg siger det for at beklage dansk folkestyres arbejdsvilkår. Det er ikke betryggende for folketingets medlemmer at skulle tage stilling til så mange og så komplicerede lovforslag, når en virkelig grundig udvalgsbehandling ikke har kunnet finde sted. Jeg ved meget vel, at man fra regeringspartiernes side vil sige: ja men der har dog været afholdt 14 udvalgsmøder, og den, der ikke kender arbejdsforholdene og arbejdsopgaverne, kan måske forledes til at tro, at 14 udvalgsmøder, det er da meget rimeligt. Men det er det ikke. Der er tale om i dette udvalg at behandle 35 lovforslag. Jeg er klar over, at nogle af disse lovforslag er konsekvenser af andre, men jeg ved også, at nogle af dem hører til den mest komplicerede lovgivning, dette ting overhovedet har gennemført. 14 fattige udvalgsmøder over for et sådant lovgivningskompleks, det er uansvarlig behandling, og de, der nu stemmer for disse lovforslags vedtagelse, ved inderst inde selv, at man foretager en uansvarlig handling.

I virkeligheden blev afgørelsen i denne sag vel truffet langt tidligere. Vi havde en forprøve den 27. marts. Den dag kom 5 af de 35 lovforslag til afgørelse, og ved denne afstemning forpligtede flertallet sig i virkeligheden til at stemme for de efterfølgende 30 lovforslag, uanset hvad der måtte dukke op under udvalgsbehandlingen; uanset hvad kommunerne måtte sige, uanset hvilke saglige argumenter der kom, uanset hvad oppositionen fremførte — de efterfølgende 30 lovforslags skæbne var afgjort, de skulle også gennemføres.

Det viste sig altså rigtigt. Nu ryger der yderligere 19 lovforslag igennem maskineriet med 3 ændringsforslag; det er alt, hvad der er kommet ud af behandlingen. Regeringspartierne har for længst truffet afgørelsen.